

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El clima nadalenc en l'actual societat secular

El temps d'Advent és una crida a fer reviure l'esperança. L'Advent ens convida a viure amb l'esperança certa que és Déu el qui portarà les aspiracions humanes a plenitud. Per Advent contemplem com Déu és el protagonista de la història. En aquest temps l'Església ens convida a posar l'esperança en Déu, no en nosaltres mateixos.

Però, després d'afirmar el que he dit, em pregunto allò que potser també es preguntaria el lector o l'oient d'aquesta carta dominical: ¿on viure i alimentar aquesta esperança en la nostra societat secularitzada? El professor Olivier Clément, a qui em vaig referir en un comentari anterior, en el seu estudi sobre «la missió dels cristians en la societat d'avui» és taxatiu quan afirma: «Estic plenament convençut que la secularització està destinada a perdurar». Aquest in-

tel·lectual, que és com un pont entre Orient i Occident en la teologia i l'espiritualitat, opina que la tradició judeocristiana no ha de tenir cap por del fenomen social de la secularització, perquè —com diu ell— «en el fons aquesta societat secularitzada no li és estranya al cristianisme».

Amb tot, aquest professor confessa també que «la secularització té efectes terribles». I entre aquests assenyala «el desenvolupament de la raó instrumental, que desintegra les grans referències simbòliques». I entre aquestes cal situar sens dubte la capacitat humana d'obrir-se a l'esperança i a un futur millor. La capacitat de confiar, d'adherir-se en la fe a un Déu bo que té a les seves mans el bon desenllaç final de la nostra història personal i col·lectiva. La cultura secular no en sap res d'això. I els cristians hem de viure en la nostra cultura.

El P. Lluís Duch, OSB, assenyala en la lliçó inaugural del nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona que «provisionalitat i desconfiança són els dos eixos al voltant dels quals gira la societat moderna». D'altra banda, destacava que «l'actual crisi de transmissions culturals afecta de manera igual tots els sistemes que tenen vigència en les nostres societats: religió, política, escola, família, cultura, comparteixen una irrellevància creixent de les seves ofertes i referències».

Pel que fa a la religió cristiana el pare Duch lamentava «el gran analfabetisme religiós que, almenys d'entrada, fa impossible a molts dels nostres contemporanis tota possible forma de confessió religiosa cristiana». Què hem de fer davant d'aquesta anàlisi? Crec que, avui més que mai, necessitem amb urgència tenir unes «comunitats confessants», o sigui, uns àmbits humans reduïts on ressonin i es facin vivència els símbols i les expressions de cada tradició religiosa. I entre aquestes «comunitats confessants», pel que fa al cristianisme, crec que la família i la parròquia estan cridades a realitzar aquesta transmissió de la fe amb una calidesa i autenticitat especials, centrant-se en els seus continguts essencials.

Aquesta setmana celebrem la festa de la Puríssima i els nostres carrers ja respiren aires nadalencs. És cert que els seus símbols, més que a la fe, sovint semblen invitar al consumisme. Però no perdem l'esperança que amb tot això, la societat es digui a ella mateixa que no pot quedar tot reduït a la raó instrumental de la nostra dura societat de cada dia. Perquè el cor té raons que la raó les desconeix.

ENTREVISTA

Una mirada laica a la vida monàstica

ANNA ALMUNI

La delegada de Pastoral Seglar de l'Arquebisbat de Barcelona, Anna Almuni, afirma que «els monestirs aporten horitzó amb criteri, esperança, presència; són comunitats que incideixen en la vida cultural i social dels nostres pobles, ajudant a la seva transformació vers una societat més humana, més justa». Almuni, membre de la Institució Teresiana, va impartir la ponència «Una mirada monàstica des del món laical», en la darrera jornada monàstica celebrada a Montserrat per cloure l'Any de la Misericòrdia.

Com es veu la vida monàstica des del laicat?

És un referent molt clar dins l'Església. És el testimoni d'homes i de dones que s'han trobat amb Déu, fent palès que la pregària, l'escolta de la Paraula configura les persones. Els monestirs són espais eclesials on es fa creïble que la fe és una experiència comunitària; són comunitats vives. Són espais on pouar aigua fresca per al creient i per al no-creient.

Què poden aportar els monestirs?

Acollida, des del que cadascuna de les persones que s'hi apropa necessita. Acompanyament, mestratge en la vida, en la recerca de Déu, en la pregària, en el discerniment en el camí personal i també de grup. Són espais privilegiats de primer anunci, des de l'acollida i l'acompanyament personal, per donar resposta a tantes preguntes que creients i no-creients es formulen avui.

Com valora l'Any de la Misericòrdia?

Ha estat un impuls col·lectiu en profunditat a les persones i a les comunitats. Crec que s'han fet molts esforços d'a profundament des de la reflexió i la conversió. M'atreveria a dir que pot ser l'inici d'un procés eclesial nou. Avui, comunitats i col·lectius d'Església estan, pràcticament tots, involucrats en projectes de solidaritat i de sensibilitat social. Aquest any ha ajudat a donar-hi sentit des de la fe.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Van plantar una olivera

Fa unes setmanes, a Barcelona, es reuniren 250 alumnes de quart d'ESO i de primer de batxillerat de 15 escoles, públiques i concertades, de procedència molt diversa, per portar a terme el programa educatiu anomenat *Scholas Ciudadania*, promogut inicialment pel papa Francesc, quan era arquebisbe de Buenos Aires, i que s'ha anat estenent per diverses ciutats del món. El programa pretén la formació d'estudiants des del coneixement de la realitat propera mitjançant un procés que fomenta la participació, el compromís personal i social i afavoreix la presentació de propostes sobre possibles solucions. En una primera trobada, els participants van seleccionar quins eren els problemes que els preocupaven i què voldrien ajudar a resoldre. Escoltades les propostes i sotmeses a votació entre ells, foren escollits com a temes a tractar: l'educació (la problemàtica existent en el sistema educatiu) i els estereotips socials (discriminació, *bullying*, racisme, homofòbia...).

Durant la setmana de treball, agrupats en dues comissions, els joves van abordar els temes mitjançant entrevistes a especialistes, enquestes al carrer, debats en grups i un mural cooperatiu. S'elaborà un diagnòstic, es for-

mularen uns compromisos personals i es concretaren unes propostes per millorar els temes estudiats, que es van presentar a les autoritats el darrer dia. En el decurs de la setmana, no hi van faltar espais de comunicació relacionats amb la música, la dansa i la pintura. Es constata en el document final: «Els participants en aquest projecte ens hem pogut relacionar entre nosaltres i conèixer diferents opinions sobre diversos temes. En els debats hem pogut veure les coses des d'un altre punt de vista [...]. Ens sentim afortunats d'haver viscut aquest gran projecte amb gent d'altres instituts i escoles». Destaca la voluntat de coneixement, la capacitat de mirar i admirar l'altre, de contemplar, de considerar els seus punts de vista, de posar-se a la seva pell.

Una bona oportunitat per afavorir la cultura del trobament de joves alumnes de l'escola pública i d'escoles concertades, ciutadans d'un demà comú, per promoure la integració i la pau, fomentar la participació i el compromís ciutadà, generant transformació personal i de l'entorn. «No sabeu que una mica de llevat fa pujar tota la pasta?» (1Co 5,6). La trobada es va cloure plantant una olivera, signe de pau, i també, en aquest cas, signe d'esperança.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La alegría del Evangelio

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Es una constante ver al Papa sonriente en los encuentros con el Pueblo de Dios. En su exhortación apostólica *Evangelii Gaudium*, leemos claves de interpretación del rostro alegre del evangelizador. «La alegría del Evangelio —afirma— llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús. Con Jesucristo siempre nace y renace la alegría». Y el Papa nos invita «a una nueva etapa evangelizadora marcada por esa alegría».

Deseamos ser voz, como el Bautista, con la pasión de amor que invita a la salvación de todo el mundo ¿Cómo podemos ayudar a que el Señor sea acogido cada vez más? ¿Qué fal-

ta a nuestro testimonio en la vida cotidiana?

Señala el Papa que «el gran riesgo del mundo actual, con su múltiple y abrumadora oferta de consumo, es una tristeza individualista» (EG, 2). Pero, en realidad, nosotros, cristianos, ¿mostramos un rostro de salvados, que mueva a acoger la salvación?

Según el Papa, «el carné de identidad del cristiano es la alegría, la alegría del Evangelio, la alegría de haber sido salvados, la alegría de esa esperanza de que Jesús nos espera».

Pidamos a María que nos acoja junto a ella en el canto alegre del «Magníficat».

Lectures missa diària i santoral

5. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmaçio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. ■ Dimarts [Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14].

Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X). Sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg. Santa Carme Sallés (Vic 1848 - Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Dimecres [Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30].

Sant Ambròs o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església. Sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. □ † Dijous [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38].

Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. ■ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19].

Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. ■ Dissabte (□ Terrassa) [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Lc 17,10-13].

Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, verge i màrtir (s. III). Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prevere mínim.

11. ■ † Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.)

[Is 35,1-6a.10 / Sl 145 / Jm 5,7-10 / Mt 11,2-11]. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer. Sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; sta. Ida, vg.; sta. Maria Meravelles de Jesús, vg.

DIUMENGE II D'ADVENT

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 11,1-10)

Aquell dia, la soca de Jessè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ossa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meva muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jessè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Salm responsorial (71)

R. *Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.*

Déu meu, doneu al rei el vostre dret, / doneu al príncep la vostra rectitud. / Que governi amb justícia el vostre poble, / que sigui recte amb els humils. R.

Que el benestar floreixi als seus dies, / i mesos i anys abundi la pau. / Que domini d'un mar a l'altre, / des del Gran Riu fins a l'extrem del país. R.

Salvarà els pobres que reclamen, / els desvalguts que no tenen defensor, / s'apiadarà dels pobres i dels febles, / els salvarà de la mort. R.

Que es perpetui el seu nom, / i duri com el sol. / Que les famílies del país, per beneir-se, / es valguin del seu nom; / que se'n valguin tots els pobles de la terra / per agurar-se la felicitat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 15,4-9)

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiquem Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat.

Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom».

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,1-12)

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop». És d'ell que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí"». Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, ¿qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destra ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós, que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga».

Lectura del libro de Isaías (Is 11,1-10)

En aquel día, brotará un renuevo del tronco de Jesé, y de su raíz florecerá un vástago. Sobre él se posará el espíritu del Señor: espíritu de sabiduría y entendimiento, espíritu de consejo y fortaleza, espíritu de ciencia y temor del Señor. Lo inspirará el temor del Señor. No juzgará por apariencias ni sentenciará de oídas; juzgará a los pobres con justicia, sentenciará con rectitud a los sencillos de la tierra; pero golpeará al violento con la vara de su boca, y con el sople de sus labios hará morir al malvado. La justicia será ceñidor de su cintura, y la lealtad, cinturón de sus caderas.

Habitará el lobo con el cordero, el leopardo se tumbará con el cabrito, el ternero y el león pacerán juntos: un muchacho será su pastor. La vaca pastará con el oso, sus crías se tumbarán juntas; el león como el buey, comerá paja. El niño de pecho retoza junto al escondrijo de la serpiente, y el recién destetado extiende la mano hacia la madriguera del áspid. Nadie causará daño ni estrago por todo mi monte santo: porque está lleno el país del conocimiento del Señor, como las aguas colman el mar.

Aquel día, la raíz de Jesé será elevada como enseña de los pueblos: se volverán hacia ella las naciones y será gloriosa su morada.

Salmo responsorial (71)

R. *Que en sus días florezca la justicia y la paz abunde eternamente.*

Dios mío, confía tu juicio al rey, / tu justicia al hijo de reyes, / para que rija a tu pueblo con justicia, / a tus humildes con rectitud. R.

En sus días florezca la justicia / y la paz hasta que falte la luna; / domine de mar a mar, / del Gran Río al confin de la tierra. R.

Él librarà al pobre que clamaba, / al afligido que no tenía protector; / él se apiadarà del pobre y del indigente, / y salvarà la vida de los pobres. R.

Que su nombre sea eterno, / y su fama dure como el sol; / él sea la bendición de todos los pueblos, / y lo proclamen dicho so todas las razas de la tierra. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 15,4-9)

Hermanos: Todo lo que se escribió en el pasado, se escribió para enseñanza nuestra, a fin de que a través de nuestra paciencia y del consuelo que dan las Escrituras mantengamos la esperanza. Que el Dios de la paciencia y del consuelo os conceda tener entre vosotros los mismos sentimientos, según Cristo Jesús; de este modo, unánimes, a una voz, glorificaréis al Dios y Padre de nuestro Señor Jesucristo.

Por eso, acogeos mutuamente, como Cristo os acogió para gloria de Dios. Es decir, Cristo se hizo servidor de la circuncisión en atención a la fidelidad de Dios, para llevar a cumplimiento las promesas hechas a los patriarcas y, en cuanto a los gentiles, para que glorifiquen a Dios por su misericordia; como está escrito: «Por esto te alabaré entre los gentiles y cantaré para tu nombre».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 3,1-12)

Por aquellos días, Juan el Bautista se presentó en el desierto de Judea predicando: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos». Este es el que anunció el profeta Isaías diciendo: «Voz del que grita en el desierto: "Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos"». Juan llevaba un vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y acudía a él toda la gente de Jerusalén, de Judea y de la comarca del Jordán; confesaban sus pecados y él los bautizaba en el Jordán.

Al ver que muchos fariseos y saduceos venían a que los bautizara, les dijo: «¿Raza de víboras!, ¿quién os ha enseñado a escapar del castigo inminente? Dad el fruto que pide la conversión. Y no os hagáis ilusiones, pensando: "Tenemos por padre a Abrahán", pues os digo que Dios es capaz de sacar hijos de Abrahán de estas piedras. Ya toca el hacha la raíz de los árboles, y todo árbol que no dé buen fruto será talado y echado al fuego. Yo os bautizo con agua para que os convirtáis; pero el que viene detrás de mí es más fuerte que yo y no merezco ni llevarle las sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego. Él tiene el bieldo en la mano: aventará su parva, reunirá su trigo en el granero y quemará la paja en una hoguera que no se apaga».

Vigilants, a l'espera de la vinguda del Senyor

P. JAUME SIDERA, claretia

Per què és tan important la Bíblia? Ens ho diu sant Pau: «Gràcies a la constància i al coratge que donen les Escriptures, podem mantenir ferma l'esperança.»

Isaïes ens la manté viva: Quan semblava que tot s'havia acabat, surt de la soca mig morta de David un plançó que tindrà la força del seu pare, la saviesa de Salomó i la profunda reverència i obediència al Senyor dels patriarques Abraham, Isaac i Jacob. Es posarà descaradament a favor dels desvalguts i dels pobres del país. Restablirà la pau de l'home amb la naturalesa: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà». Utopies com aquesta desvetllaven en un poble oprimint l'esperança d'un futur millor.

Joan Baptista, vestit com Elies i amb el seu alè profètic, prepara el camí del Messies, promovent un canvi de mentalitat que ens faci esperar el que Déu ens promet.

La gent senzilla respon a la crida del Baptista fent-se capbussar al riu Jordà, disposada a caminar pel camí nou de la salvació: deixar-se estimar per Déu i aprendre a estimar els altres.

Els fariseus i la gent santa no necessiten convertir-se perquè es pensen que són els únics fills d'Abraham. Què faria Déu sense ells? Doncs resulta que Déu no els necessita. Déu pot fer sortir fills d'Abraham fins de les mateixes pedres.

Joan parla d'un baptisme de foc. El foc de l'Esperit Sant. El foc que crema la palla i purifica l'or. No cal tenir-li por. El que cal és estimar la veritat i aprofitar la crida de Joan per preparar el camí del Senyor.

«Que Déu, font de la constància i del coratge, us atorgui de viure en harmonia entre vosaltres, seguint l'exemple de Crist Jesús. Així, tots plegats, i a una sola veu, lloreu el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist.»

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 3, a les 19 h. Assisteix a l'entrega de premis del Terrassenc de l'Any, al Teatre Principal de Terrassa.

Aquest diumenge 4, a les 10.30 h. Inici de ministeri de rector de Mn. Jesús Cañas a la parròquia de Sant Esteve de Vilanova del Vallès.

Dimecres 7, a les 21.30 h. Participa en la Vetlla de la Immaculada a la Basílica de la M. D. de la Mercè a Barcelona.

Dijous 8, a les 12 h. Celebra la Missa de la Immaculada a la Catedral.

Diumenge 11, a les 12 h. Missa de festa patronal i confirmacions a la Pquia. de Sta. Eulàlia de Mèrida de Corró d'Avall.

Notícies

Cloenda de l'Any de la Misericòrdia a Terrassa. El diumenge 13 de novembre, a les 8 del vespre, Mons. Saiz Meneses

presidí a la Catedral la Missa de cloenda diocesana de l'Any de la Misericòrdia. Concelebrà Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, i un bon nombre de preveres. El poble fidel omplí el temple amb una bona presència de joves.

IX Jornades interdiocesanes de Catequesi a Caldes de Montbui. Amb el títol «De generació en generació», els dies 11, 12 i 13 de novembre varen tenir lloc a Caldes de Montbui les IX Jornades interdiocesanes de Formació de Catequistes, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i de les Illes Balears (SIC). Hi assistiren gairebé tres-cents catequistes de totes les diòcesis de Catalunya i Balears. El dia 13, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí la cloenda amb la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Caldes.

Benedicció d'una imatge de Santa Teresa de Calcuta. El diumenge 6 de no-

vembre, a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell, Mn. Alfons Puig de Morales, rector, beneí una imatge de santa Teresa de Calcuta, acompanyada d'una relíquia seva.

Festa de Sant Martí a Cerdanyola. El divendres 11 de novembre, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb motiu de la festa patronal. Al final es venerà la relíquia del sant.

Festa de Sant Martí al Montseny. El mateix dia 11 de novembre, Mn.

Fidel Catalán, moderador de Cúria, presidí la Missa solemne a l'ermita de Sant Martí del Montseny, en el terme parroquial de Sant Julià del Montseny.

El director general de Càritas Diocesana visita la Fira d'Economia Social a Terrassa. El dissabte 12 de novembre, el Sr. Salvador Obiols, director general de Càritas Diocesana en representació del Sr. Bisbe, i acompanyat de Mn. Fidel

Catalán, vicari episcopal, visità la Fira d'Economia Social instal·lada a la Plaça Vella. Entre d'altres entitats hi era present Càritas Arxiprestal de Terrassa.

Agenda

Exposició. Jordi Roca, «Els coloms i la pau». Lloc: Sala Beat Àngel Rodamilans, parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell. Inauguració: el dia 8 de desembre, a les 13 h.

XXIV Concert de Nadal de la Catedral. Cor Geriona, dirigit per Imma Pascual. Divendres 16 de desembre, a les 21.30 h, a la Catedral de Terrassa.

Els Pastorets de Cardedeu. Els joves i infants de la parròquia representaran *Els Pastorets* de Folch i Torres, amb escenes cantades. Amb l'assistència del Sr. Bisbe. Divendres 16 de desembre, a les 21 h, al Centre Cultural de Cardedeu (Avda. Rei en Jaume, 118).

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El clima navideño en la actual sociedad secular

El tiempo de Adviento es una llamada a reavivar la esperanza. El Adviento nos invita a vivir con la esperanza cierta de que es Dios el que llevará a plenitud las aspiraciones humanas. En Adviento contemplamos que Dios es el protagonista de la historia. La Iglesia nos invita en este tiempo a poner la esperanza en Dios, no en nosotros mismos.

Pero, después de afirmar lo anterior, me pregunto lo que quizá también se pregunte el lector u oyente de esta carta dominical: ¿dónde vivir y alimentar esta esperanza en nuestra sociedad secularizada? El profesor Olivier Clément, al que me referí en un comentario anterior, en su estudio sobre «la misión de los cristianos en la sociedad de hoy» es taxativo al afirmar: «Estoy plenamente con-

vencido de que la secularización está destinada a perdurar». Opina este intelectual, que es como un puente entre Oriente y Occidente en la teología y en la espiritualidad, que la tradición judeo-cristiana no tiene nada que temer del fenómeno social de la secularidad, porque —como él dice— «en el fondo esta sociedad secularizada no le es extraña al cristianismo».

Sin embargo, este profesor confiesa también que «la secularización tiene efectos terribles». Y entre éstos señala «el desarrollo de la razón instrumental, que desintegra las grandes referencias simbólicas». Y entre éstas se sitúa sin duda la capacidad humana de abrirse a la esperanza y a un futuro mejor. La capacidad de confiar, de adherirse en la fe a un Dios

bueno que tiene en su mano el desenlace final bueno de nuestra historia personal y colectiva. La cultura secular no sabe nada de esto. Y en esta cultura hemos de vivir los cristianos.

El P. Lluís Duch, OSB, señalaba en la lección inaugural del nuevo curso en el Instituto Superior de Ciencias Religiosas de Barcelona que «provisionalidad y desconfianza son los dos ejes en torno de los cuales gira la sociedad moderna». Por otra parte, destacaba que «la actual crisis de las transmisiones culturales afecta por igual a todos los sistemas que tienen vigencia en nuestras sociedades: religión, política, escuela, familia, cultura, comparten una irrelevancia creciente de sus ofertas y referencias».

Por lo que se refiere a la religión cristiana, el padre Duch lamentaba «el agudo analfabetismo religioso que, por lo menos de entrada, imposibilita a muchos de nuestros contemporáneos toda posible forma de confesión religiosa cristiana». ¿Qué hacer ante este análisis? Creo que, hoy más que nunca, necesitamos con urgencia disponer de unas «comunidades confesantes», o sea, unos ámbitos humanos reducidos en los que resuenen y se hagan vivencia los símbolos y las expresiones de cada tradición religiosa. Y entre estas «comunidades confesantes», por lo que al cristianismo se refiere, creo que la familia y la parroquia están llamadas a realizar esta transmisión de la fe con una especial calidez y autenticidad, centrándose en sus contenidos esenciales.

Esta semana celebramos la fiesta de la Inmaculada y nuestras calles ya respiran aires navideños. Cierta es que sus símbolos, más que a la fe, a menudo parecen invitar al consumismo. Pero no perdamos la esperanza de que con todo ello, la sociedad se diga a sí misma que no todo puede quedar reducido a la razón instrumental de nuestra dura sociedad cotidiana. Porque el corazón tiene razones que la mera razón desconoce.